

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Ситар Станіслав Іванович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність приписам частини першої статті 8, частини першої статті 24, частини першої статті 30, частин першої, четвертої статті 41 Конституції України (конституційність) пункт 1 частини другої статті 423 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV (далі – Кодекс), відповідно до якого *підставами для перегляду судового рішення за нововиявленими обставинами є істотні для справи обставини, що не були встановлені судом та не були і не могли бути відомі особі, яка звертається із заявою, на час розгляду справи.*

На думку автора клопотання, внаслідок застосування Верховним Судом пункту 1 частини другої статті 423 Кодексу були порушені його права, гарантовані приписами частини першої статті 8, частини першої статті 24, частини першої статті 30, частин першої, четвертої статті 41 Конституції України, зокрема, право на володіння, користування і розпорядження своєю власністю, а також право, гарантоване статтею 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, на мирне володіння своїм майном. Також Ситар С.І. вважає, що йому не було забезпечено право на перегляд справи у суді касаційної інстанції, що є однією із засад судочинства (пункт 8 частини другої статті 129 Конституції України), внаслідок чого порушено його право на доступ до суду (стаття 55 Конституції України).